

Απόσπασμα από το βιβλίο της Χριστίνας Ταράτσα «Το κορίτσι με τα επτά χρυσά σπέρτα» από τις εκδόσεις [Σαββόλας](http://www.sabbolas.com), το οποίο ευγενικά παραχώρησε ο εκδότης για τους αναγνώστες του δικτυακού τόπου toβιβλίο.net

Απόσπασμα (3ο Κεφάλαιο)

[...Το κοριτσάκι με τα σπέρτα κάθισε απέναντι από την Ελπίδα, την κοίταξε με ένα στοχαστικό βλέμμα γέρου σοφού που γνωρίζει πολύ καλά το νόημα της ζωής και είπε:

«Ελπίδα, απόψε ευχήθηκες να δημιουργήσεις ένα θαύμα. Με αυτό το μαγικό κουτί με τα χρυσά σπέρτα που κρατάς στα χέρια σου θα έχεις την ευκαιρία να γίνεις εσύ η καλή μοίρα και η καλή τύχη των ανθρώπων, ν' αλλάξεις τον κόσμο, να τον κάνεις όπως εσύ θα ήθελες να είναι».

«Μπορώ ν' αλλάξω τον κόσμο; Μα αυτό είναι πέρα από κάθε φαντασία...» ψιθύρισε με δέος η Ελπίδα.

«Ναι... ανάβοντας κάθε σπέρτο από τα έξι που σου απέμειναν, θα κάνεις ταυτόχρονα μία ευχή και αυτή η ευχή σου θα πραγματοποιείται αμέσως. Θα σου χαρίσω ένα χρυσό ρολόι, που δεν θα βγάλεις ούτε στιγμή από το χέρι σου. Το ρολόι αυτό θα ηχήσει έξι φορές έως το ξημέρωμα και κάθε φορά θ' ανάβεις κι ένα σπέρτο ζητώντας μια ευχή».

«Μα... όταν άναψα το πρώτο σπέρτο δεν ευχήθηκα τίποτα...».

«Η σκέψη πώς να αλλάξεις την τύχη του κοριτσιού με τα σπέρτα ήταν συνέχεια στο μυαλό σου, ακόμη και τη στιγμή που άναβες το πρώτο σπέρτο. Και αυτό έγινε τελικά: η επιθυμία σου πραγματοποιήθηκε...»]

Απόσπασμα (8ο Κεφάλαιο)

[...Ναι... μπορώ να πω με σιγουριά πως ποτέ δεν με θάμπωσε ο πλούτος. Όμως, η φτώχεια με τρόμαζε όταν έβλεπα και άκουγα πως χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν απ' αυτήν. Πες μου εσύ, βασιλιά μου, που είσαι σοφός και δίκαιος, ένας άνθρωπος που δεν έχει στον ήλιο μοίρα, πώς μπορεί να ζήσει ευτυχισμένος;»

«Και βέβαια μπορεί, γιατί ο φτωχός χαίρεται κάθε όμορφη στιγμή που θα τύχει στη ζωή του και νιώθει ευγνωμοσύνη γι' αυτήν, ενώ ο πλούσιος, ό,τι κι αν αποκτήσει δεν τον συγκινεί, θέλει όλο και περισσότερα. Μόνον εκείνος που θα αγωνιστεί για να αποκτήσει τα αγαθά, εκείνος αναγνωρίζει και την αξία τους».

«Και η ευτυχία πού βρίσκεται τελικά, πού μπορεί ο άνθρωπος να τη βρει;»

«Μέσα σ' έναν κόσμο όπου ο άνθρωπος αναπνέει στον ίδιο ρυθμό με τα ζώα και τα φυτά, όπου τα λουλούδια κοιμούνται τη νύχτα μαζί με τα παιδιά και τα πουλιά, όπου η αγκαλιά είναι ανοιχτή για όλους, όπου βασιλεύει η αγάπη, εκεί απαντάται η ευτυχία...»]

Απόσπασμα (15ο κεφάλαιο)

[...«Έχασα το τελευταίο μου σπίρτο... Νόμιζα πως είχα ένα θησαυρό που θα τον κρατούσα για πάντα στα χέρια μου, αλλά πέταξε μακριά μου σαν τα φύλλα που τα παραδέρνει ο άνεμος...» είπε ξεψυχισμένα η Ελπίδα.

Η Γλαύκη φτερούγισε γύρω της και είπε με σοβαρότητα που δεν ταίριαζε και τόσο σ' ένα ξωτικό:

«Έτσι πιστεύουν οι άνθρωποι για κάθε είδος θησαυρό: πως δεν θα τους γλιστρήσει ποτέ από τα χέρια. Αλλά... πάντα γλιστράει. Είναι σαν το χρόνο, που είναι ένας πολύτιμος θησαυρός, μα οι άνθρωποι πολλές φορές τον ξοδεύουν σε ανούσια πράγματα, και όταν πλέον γεράσουν, αναπολούν εκείνες τις χαμένες στιγμές που σκόρπισαν στον άνεμο...»

«Ναι... είναι αλήθεια, Γλαύκη. Αλλά... εγώ και τα έξι σπίρτα τα άναψα για αγαθό σκοπό, δεν ήταν ανεμοσκορπίσματα».

«Το κακό παραμονεύει πάντα πλάι στο καλό, Ελπίδα. Ήταν μια ατυχία να χάσεις το τελευταίο σου σπίρτο. Σκέψου, όμως, πως πρόλαβες να με καλέσεις κοντά σου. Εγώ είμαι η Καλή σου Μοίρα τώρα. Πάντα υπάρχει μια καλή μοίρα που φωλιάζει στη σκιά των ανθρώπων. Απλώς δεν έχουν μάτια να τη δουν και αυτιά να την ακούσουν!...»]